

Žvelgdamas
į dukrele,
Maciejus tampa
dar ryžtingesnis

Sunki kova su išsėtine skleroze

Maciejui Pacui 32 metai. Jis atkaklus ir be galo myli gyvenimą. Tai jam padėjo įveikti sunkią ligą

Maciejui Pacui 32 metai. Jis gyvena Gdanske, o iš tiesų – virš Gdansko. Nes jo butas vienuoliktame namo aukšte. Nedideliame bute gyvena su žmona Anna ir pusantrų metų dukrele Martyna.

Prieš dvejus metus, kaip tik tuo momentu, kai žmona pasijuto esanti nėščia, vyriškiui nustatyta išsėtinė skleroze. Nepaisant to, kad jam buvo pasakyta, jog ši liga „iš esmės nepagydoma“, Maciejus nepasidavė. Ir nesi-

rengia pasiduoti! Pradėjo beatodairišką kovą, ir jau pasiekė rezultatų.

– Išsėtinė skleroze – baisi liga. Nors turbūt neturėčiau to garsiai sakyti, kad neišgąsdinčiau... pats savęs. Šita nedorėlė užklumpa netikėtai, nežinia kada ir iš kur. Metų metus galima jos nejausti ir nežinoti, kad nešiojiesi. O paskui nei iš šio, nei iš to – smogia. Pirmiausia tampa pusiau nevaldomos rankos, kojos. Darosi sunku vaikščioti, prasideda nejautrumas, regėjimo sutrikimai. Tada jau apima depresija, nieko nesinori, nė dirbti, nė matyti... net gyventi. Po tokio priepuolio sutrikimai jau beveik nepraeina.

Kitas „smūgis“ prasideda nuo to, kiek šita liga jau buvo pažeidusi žmogaus organizmą aną kartą.

Jei Maciejus geriau nusimanytų apie mediciną, tikriausiai jau seniai būtų nujautęs, jog susirgs *SM-Sclerosis multiplex*, arba paprasčiau sakant – išsėtinė skleroze. Šiandien vyras jau žino, kad požymiai, kuriuos pajuto daug anksčiau, būdingi ankstyvajai tos ligos stadijai.

Jam trikdavo regėjimas, atsirado viso kūno nejautra, didelis imuninės sistemos nusilpimas. Jaunas ir iki šiol sveikata tryškęs vyriškis pasidarė lyg koks paliegėlis. Kad tik kas – iškart persišaldydavo, o tada susirgdavo bronchitu, kurio negalėdavo išsigydyti ištisas savaites.

Tačiau tada dar gydytojas neištarė žodžių „išsėtinė skleroze“. Ir dabar dar negali atsistebėti, kad liga taip ilgai buvo nenustatyta... ▶

Pradėjęs vartoti Andų preparatus, vėl atgavo viltį

Manęs nedomina
ligos pristabdymas.
Aš privalau pasveikti.

► Kai pagaliau išgirdau jos pavadinimą, supratau, kad tai nereikia nieko gera. Ėmiau skaityti įvairiausių po ranka papuolusių literatūrą, domėjausi apie šitą ligą, ir juo daugiau sužinodavau ir išgirdavau, kad liga progresuoja, o ligonis iš esmės praranda praktiškai visus šansus, juo tvirtčiau apsisprendavau, jog privalau pasveikti. Juk aš dar turėsiu užauginti savo dukrą!

Visi vaistai ir gydymo būdai, kurie turėtų pristabdyti ligos eigą – o tik tai man galėjo pasiūlyti neurologai, – manęs apskritai nedomino. Aš tiesiog norėjau būti sveikas.

Neieškojo jis prieglobsčio ir tarp sergančiųjų išsėtine skleroze. Sako, kad susirinkę tokie žmonės aptarinėja savo ligą ir tarsi rungtyniauja, kuris iš jų labiau kenčia. Jo požiūris į tai kitoks. Bet kokia kaina nori pamiršti savo ligą ir stengiasi gyventi taip, tarsi būtų sveikas. Normaliai dirba. Nenutraukė ryšių su draugais. Žiūri, kad šeima turėtų ko valgyti ir kad dukrelė galėtų sveikai augti.

– Aš neturiu kitos išeities. Juk neisiu į pensiją, nes už 300 zlotų per mėnesį šeimos neišlaikysiu. Jei taip atsitiktų, iškart galėčiau paleisti sau kulną į

kaktą. Bet neketinu to daryti. Tikiu, kad pasveiksiu. Esu įsitikinęs. Ir žinau, kad taip tikrai bus.

Į Andų ir Amazonės gydomuosius augalus jo dėmesį atkreipė žmona, didelė natūraliųjų gydymo metodų ger-

Dabar jis gyvena taip, tarsi niekad nė nesirgo

bėja. Ir pasakė: „Nesitikėk efekto iškart. Jų poveikis trunka ilgai. Esu tikra, kad tai geriau nei steroidai. Manau, būtinai reikia pamėginti“.

Jis perskaitė knygą „Vilcacora gydo vėžį“, kurioje rado patvirtinimą, jog Andų ir Amazonės augalai gydo lėtinės neurologinės ligas. Nusiuntė tyrimų duomenis į Londono Andų medicinos centrą, kalbėjosi su gydytoju. Gavo valomąjį gydymą, o paskui – pa-

grindinį. Vartojo manayupą, hercampuri, flor de arena, o paskui vilcacora, marco, chuchuhuasi ir zarzaparillą. Jį džiugino tai, kad kažką veikia, nepasiduoda ligai, gali toliau dirbti. Marketingas, beje, jam labai patinka. – Aš esu darboholikas, – sako.

– Andų preparatai sustiprino mano viltį pasveikti. Aš jau nebijau eiti pas gydytoją, kuris, mane išvydęs, beviltiškai skėsteldavo rankas ir sakydavo, kad nieko negali man padėti. Ėmiau domėtis gaunamų iš Londono preparatų chemine sudėtimi ir padariau išvadą: jeigu šios ligos, išsėtinės sklerozės, priežastis yra imuninės sistemos defektas – tai tvirtina viena iš teorijų – tada aš turiu nemažai galimybių. Nes dalis mano vartojamų preparatų pasižymi aiškiu imuninę sistemą skatinančiu poveikiu.

Jis labai atsigavo, daug geriau jaučiasi. Reguliariai vartoja preparatus ir stengiasi gyventi taip, tarsi visai nesirgtų. Dar aktyviau, negu iki tol. Mankšta padeda jam būti vikresniam ir skatina norą priešintis. Iš nieko nesitiki išskirtinio požiūrio ir lengvatų. Mano, kad liga – jo asmeninis reikalas. Jeigu kovą prieš ją laimės, tai taip pat bus jo nuopelnas. Niekieno kito.

– Esu pasirengęs ilgai kovai. Nesitikiu stebuklo. Tačiau žinau, kad pradėjęs vartoti Andų ir Amazonės gydomuosius augalus pasijutau tvirtesnis ir ramnis. Tiesiog jaučiu, kad jie veikia. Žinoma, sunku numatyti, kada prasiidės naujas ligos smūgis ir ar apskritai prasidės, nes toks jau neprognozuojamas jos pobūdis. Bet aš stengiuosi apie tai negalvoti, manyti, kad to tiesiog nebus. Psichologinis nusiteikimas taip pat labai svarbu. Be šito ryžto tiesiog nėra galimybių pasveikti.

**Maloniai kviečiame į susitikimą su gydytojais –
Andų medicinos centro atstovais Lietuvoje**

Programoje – Andų vaistažolių taikymas
gydant įvairias ligas, tarp jų – ir išsėtinę sklerozę.

Susitikimas įvyks gegužės 10 d. 13 val.

Panevėžio visuomenės sveikatos centro Biržų filiale

(Biržai, J. Basanavičiaus 16)

Teirautis tel.: (8-5)-216-08-26, (8-5)-233-33-63

